

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. Харманли, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселин Хр. Коларов

при участието на секретаря ГАЛИНА П. И.
като разгледа докладваното от Веселин Хр. Коларов Гражданско дело № 20235630100153 по описа за 2023 година

Производството е по трудов спор за незаконно уволнение.

Предявени са обективно съединени искове: иск за признаване на извършеното уволнение за незаконно и неговата отмяна, намиращ правно основание в чл.344 ал.1 т.1 от Кодекс на труда, иск за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, намиращ правно основание в чл.344 ал.1 т.2 от КТ и иск за изплащане на обезщетение за времето през което ищецът е останал без работа – с правно основание чл. 344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл. 225 ал.1 от КТ.

В исковата молба са твърди, че въз основа на сключен на основание чл.70 ал.1 от КТ Трудов договор №350- 640/14.IX.2022г. в гр. Харманли, ищеца В. В. бил назначен на работа на длъжност “учител” с място на работа СУ „Неофит Рилски” гр. Харманли, с нормална продължителност на работното време - осем часа дневно, четиридесет часа седмично при пет дневна работна седмица, със срок на изпитване шест месеца в полза на работодателя, считано от 14.IX.2022г. Основното месечно трудово възнаграждение на ищеца било определено на 1 468.00лв. Сочи се че, екземпляр от трудовият договор бил връчен на ищеца и той постъпил на работа на 14.IX.2022г.

Твърди се, че ищецът изпълнявал съвестно трудовите си задължения, като на 19.XII.2022г. съвсем неочаквано за него му била връчена Заповед № 674-319/ 19.XII.2022г., с която на основание чл.325 ал.1 т.3 вр. чл.71 ал.1 от КТ, се прекратявало трудовото му правоотношение - поради изтичане на уговорения срок.

Ищеца счита така издадената заповед на работодателя за неправилна и незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена.

В исковата молба са изложени съображенията за неправилност си незаконосъобразност на обжалваната заповед - с оглед правното основание, което било посочено в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение - чл.325 ал.1 т.3 вр. чл. 71 ал.1 от КТ. От така дадената квалификация следвало, че трудовият договор на ищеца е прекратен на две различни основания едновременно. Разпоредбата на чл.325 ал.1 т.3 касаела единствено и само срочните трудови договори. Макар и чл.70 ал.1 от КТ да не представлявало самостоятелно основание за сключване на трудовият договор, изхождайки от текстовата част на трудовият договор, В. счита същия за сключен като такъв за неопределено време със срок за изпитване от шест месеца. Ако този довод се възприемел

като неоснователен, доколкото в трудовият договор на ищеца, след срока за изпитване била посочена датата 15.III.2023г. и се приеме, че се касае за срочен договор със срок на изпитване, то същият не можел да бъде прекратен на посоченото основание, доколкото нормата на чл.70 ал.1 от КТ предвиждала, че ако договора е със срок до една година, то срока за изпитване не можел да бъде по дълъг от един месец. В този случай, доколкото срока за изпитване уговорен в полза на работодателя бил изтекъл, срочният договор следвала да бъде прекратен със, или без предизвестие от страна на работодателя.

Ищеца сочи, че към датата на прекратяване на трудовият му договор, не бил изтекъл уговореният срок - ако се приеме че договора е сключен като срочен такъв. И в двете хипотези заповедта на ответника се явявала незаконосъобразна. След прекратяване на трудовият договор ищеца се регистрирал в Бюрото по труда и към момента бил безработен.

Моли съда да постанови решение, с което: да отмени обжалваната заповед като неправилна и незаконосъобразна, да възстанови ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и да осъди ответника СУ "Неофит Рилски" гр. Харманли БУЛСТАТ 000893256, седалище: гр. Харманли ул."Александър Стамболийски" №54, представлявано от Директора да заплати на ищеца обезщетение за времето за което е останал без работа на основание чл.225 ал.1 от КТ : 19.XII.2022г.- 19.VI.2023г. в размер на 10 025.52лв. - при брутно трудово възнаграждение през месеца предхождащ уволнението в размер на 1 670.92лв, (възнаграждението ми за м. ноември 2022г.), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба и до окончателното и изплащане.

Претендира присъждане на разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор от СУ „Неофит Рилски“ гр. Харманли, представлявано от директора - В. С. П., чрез адв. М. К. АК Разград, в които е изразено становището, че предявените искове са процесуално допустими, но неоснователни.

В отговора на исковата молба се твърди, че прекратеното трудово правоотношение е възникнало на основание сключен между страните Трудов договор № 350-640/ 14.IXI.2022г. В този договор освен другите реквизити - в точка 4 ясно, точно и недвусмислено било посочено, че той се сключва със срок за изпитване. Този срок за изпитване бил определен на 6 месеца в полза на работодателя. Този вид срочен трудов договор бил уреден в чл.70 от Кодекса на труда. Точно затова като основание за прекратяването му била посочена нормата на чл.325 ал.1 т.3 от КТ.

Пълномощника на ответника излага подробни съображения относно неоснователността на предявените искове.

С отговора на исковата молба проц. представител на ответника се противопоставя на искането за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, тъй като за установяването на размера на полученото възнаграждение от ищеца и периодът, през който е останал без работа, не били необходими специални знания.

Моли съда да постанови решение с което да отхвърли предявените от ищеца В. П. В. искове по чл.344 ал.1 т.1, 2 и 3 от Кодекса на труда, като неоснователни.

Претендира се присъждане на разноски по делото.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните прие за установено следното:

Не се спори между страните, а и от приобщените по делото писмени доказателства се установява, че на 14.IX.2022г. между В. П. В. ЕГН **** от гр. Харманли и СУ „Неофит Рилски“ гр. Харманли, представлявано от директора - Валентина Стоянова е сключен трудов договор № 350-640/14.IX.2022г. по силата на който, е възникнало трудово правоотношение, по което ищеца е заел длъжността „Учител“ , код по НКПД 2330-5004 в СУ „Неофит Рилски“ гр. Харманли, считано от 15.IX.2022г. – със срок за изпитване 6 месеца (15.III.2023г.) в полза на работодателя.

Не се спори, че със Заповед № 674-319/ 19.XII.2022г., на основание чл.325 ал.1 т.3 вр. чл.71 ал.1 от КТ, трудовото правоотношение между ищеца и ответника е прекратено. Като причини за прекратяване на трудовото правоотношение е изписано: „Поради изтичане на уговорения срок“ . Заповедта е връчена на ищеца на 19.XII.2022г. срещу подпис

От приобщената по делото заверено като препис ксерокопие на Регистрационна

карта , се установява , че ищеца след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника е регистриран в Агенцията по заетостта – като безработен.

В хода на настоящото производство е назначена и изслушана съдебно счетоводна експертиза за установяване на обезщетението по чл. 225 ал.1 от Кодекс на труда. В изготвеното заключение и разпита в съдебно заседание, вещото лице определя два варианта съответно в размер на 10 025.52лв. и 9 699.60лв., в зависимост от размера на трудовото възнаграждение получено от ищеца за пълен работен месец: 1 670.92лв. – за м. ноември и 1 616.60лв. - включващ основна заплата и клас прослужено време.

По делото е представено и приобщеното като доказателство личното трудово досие на ищеца В. В. (заверени като преписи ксерокопия).

При така изяснената фактическа обстановка и след анализ на събраните по делото доказателства, настоящия състав на съда следва намира, че предявения иск по чл.344 ал.1 т.1 от КТ за признаване незаконността на уволнението, извършено със Заповед № 674-319/ 19.XII.2022г. на Директора СУ „Неофит Рилски“ гр. Харманли, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните и неговата отмяна е неоснователен и недоказан.

За да бъде уважен искът по чл. 344 ал.1 т.1 от КТ да се признае уволнението за незаконно, и като такова да бъде отменено, е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника и че същото е прекратено с оспорената заповед. В тежест на ответника е да установи законосъобразността на уволнението – че заповедта за прекратяването на трудовото правоотношение е издадена от компетентен орган, че са налице изискуемите от закона реквизити на заповедта за уволнение, че е било налице посоченото в заповедта основание за уволнение, че изложените в заповедта мотиви съответстват на посоченото основание, и че уволнението е извършване при спазване законоустановената процедура за това.

В конкретния случай, в тежест на ответника е да докаже всички материални предпоставки от фактическия състав на основанието, на което е извършено прекратяването на трудовите правоотношения, а именно чл.71 ал.1 от Кодекс на труда, както и да се установи наличието на юридическите факти като : действителна клауза със срок за изпитване; не изтекъл срок за изпитване и срок, уговорен в полза на работодателя

Страните не оспорват, а и от събраните по делото доказателства се установява, че между тях е съществувало трудово правоотношение по силата, на което ищецът е заемал длъжността "Учител“, считано от 15.IX.2022г. – със срок за изпитване 6 месеца (15.III.2023г.) в полза на работодателя.

Не се спори, че трудовото правоотношение е прекратено с процесната Заповед № 674-319/ 19.XII.2022г. на Директора СУ „Неофит Рилски“ гр. Харманли, считано от 19.XII.2022г. на основание чл. 325 ал.1 т.3 вр. чл. 71 ал.1 от Кодекс на труда.

От представения и приобщени като писмен доказателство Трудов Договор № 350-640/ 14.IX.2022г. се установява , че той е сключен на основание чл. 7 ал.1 от Кодекс на труда. В договор изрично е уговорено конкретен срок за изпитване - 6 месеца и това че този срок е в полза на работодателя . По изложените съображения състава на съда счита, че при сключване на процесното трудово правоотношение, страните са сключили клауза за изпитване.

Тази клауза към датата на прекратяване на трудовото правоотношение е била валидна. Съгласно чл. 70 ал.1 изр.1 от КТ, когато работата изисква да се провери годността на работника или служителя да я изпълнява, окончателното приемане на работа може да се предшества от договор със срок за изпитване до 6 месеца. Процесният договор е сключен в полза на работодателя, което означава, че работодателят може едностранно с писмено волеизявление до другата страна да прекрати трудовото правоотношение.

В настоящия случай работодателят е разполагал с правото едностранно да прекрати договора, без да е необходимо да мотивира защо приема, че работникът не може да изпълнява възложената работа. Прекратяването на трудовия договор е извършено на 19.XII.2022г., т.е. преди изтичане на срока за изпитване. Срокът за изпитване, съгласно договора е започнал да тече на 15.IX.2022г. и е следвало да изтече най-рано на 15.III.2023г.(както е посочено в договора).

Договорът със срок за изпитване по чл. 70 ал.1 от КТ, се сключва с цел да се провери годността на работника да изпълнява възложената му работа и преценката на

работодателя за годността на служителя да изпълнява възложената му работа не подлежи на съдебен контрол.

Настоящия съдебен състав не споделя направените възражения с исковата молба, че трудовото правоотношение е прекратено на две различни основания, както и срока за изпитване е изтекъл, тъй като закона предвижда по кратък срок, като ги намира за неоснователни и неотнормирани към настоящия казус.

С оглед изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл. 344 ал.1 т.1 от Кодекс на труда се явява неоснователен, тъй като прекратяване на трудовото правоотношение е извършено на съществуващо в закона основание, при наличието на елементи от състава на съответното материално-правно основание и при липса на нарушение на процедурните правила. Това налага предявения иск да бъде отхвърлен.

Предвид извода на съда за неоснователност на иска по чл. 344 ал.1 т.1 от Кодекс на труда, доколкото елемент от основателността на предявените искове по чл. 344 ал.1 т.2 и 3 от КТ е именно установяване на незаконност на уволнението, то предявените акцесорни искове, следва да се отхвърлят изцяло като неоснователни.

Предвид изцяло отхвърлените искове и на основание чл.78 ал.3 от ГПК, ищцата следва да бъде осъдена, да заплати на ответника деловодни разноски. От страна на ответника е поискано присъждане на разноски по делото, за което е представен и Списък по чл.80 от Гражданско процесуален кодекс за сумата от 1 600лв. – адвокатско възнаграждение. Процесуалния представител на ищцата е направил възражения за прекомерност на претендираните разноски.

Съобразно разпоредбата на чл.7 ал.1 т.1 от Наредба № 1 от 09.VII.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Висш адвокатски съвет, минималното адвокатско възнаграждение: “По дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл.2.” Съгласно ПМС № 37/ 24.III.2022г. минималната работна заплата за страната за периода от 01.IV.2022г. до 31.XII.2022г. е в размер на 710лв.

Адвокатското възнаграждение по предявения иск с правно основание чл. 344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл.225 ал.1 от КТ, определено съгласно чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата възлиза в размер на 1 302.30лв. Или общо по предявените обективно съединени искове адвокатското възнаграждение следва да бъде в размер на 2 012.30лв.

Доколкото претендираното от процесуалния представител на ответника адвокатско възнаграждение е в размер по-малък от размера определен съобразно Наредба №1 от 09.VII.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то възражението за прекомерност, не следва да бъде уважавано.

На основание чл.78 ал.3 от Гражданско процесуален кодекс в тежест на ищеца следва да се възложат направените от ответника разноски в размер на 1 600.00лв. - за адвокатско възнаграждение.

Предвид разпоредбата на чл. 83 ал.3 вр. ал.1 т.1 от ГПК, дължимата държавна такса за разглеждането на делото следва да останат за сметка на бюджета на съда, доколкото ищецът В. В. е освободен от заплащането им дори при отхвърляне на исковите претенции.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените обективно съединени искове с правни основания чл.344 ал.1 т.1 и 2 от Кодекс на труда от **В. П. В. ЕГН ****** от гр. Харманли, против **СУ „Неофит Рилски“** гр. Харманли, представявано от Директора В. С. П., а именно: да се признае уволнението му, извършено със Заповед № 674-319/ 19.XII.2022г., за незаконно и да се отмени, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание ч чл. 344 ал.1 т.3 от КТ вр. чл. 225 ал.1 от КТ от **В. П. В. ЕГН ****** от гр. Харманли, против **СУ „Неофит Рилски“** гр. Харманли, представлявано от Директора В. С. П., за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за времето за което е останал без работа за периода 19.XII.2022г.-19.VI.2023г. в размер на 10 025.52лв. - при брутно трудово възнаграждение през месеца предхождащ уволнението в размер на 1 670.92лв, (възнаграждението ми за м. ноември 2022г.), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба и до окончателното и изплащане , като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА В. П. В. ЕГН **** от гр. Харманли, да заплати на **СУ „Неофит Рилски“** гр. Харманли, деловодни разноски в размер на 1 600.00лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Хасково, в двуседмичен срок считано от обявяването му - 01.VIII.2023г., за което страните са уведомени в съдебно заседание, на основание чл. 316 и чл. 315 ал.2 от Гражданско процесуален кодекс.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____